

14

на, гореща молба. Много жетежаха неправдите на ромеите, светлий добропобеднико. Отдавна е време да вдигнеш от тях милостивата си десница... Може ли справедливата ти любов да бъде на страната на кървавия тиранин?

В синьозеления взор на момчето тлееха искри на възхита и унес. Той виждаше като на сън новата велика империя, прохладана от три морета – бурното, сърдито Черно, далечноприказното Синьо, кроткия блях на Бялото, виждаше огромни селища и поля с изобилен плод, манастири, черкви и дворци, накацали по стръмните чуки на Търново хазни препълнени с бисер и перпери пишно облечени чуждоземни пратеници, доведен и богат народ и един император в пурпур и сърма, обкръжен с мъдреци, иконописци, книжовници – той самия, цар Калоян!...

– Ицо, тук ли си? – извика някой от вратата. Момчето хрепна и скочи. Беше се почти мръкнало. Стаята бе празна. На прага се открояваше високата, суха снага на Асена. Иваница погледна още веднъж иконата, лицето му бе изопнато в сурова решителност, сякаш юношата внезапно се бе превърнал в зрял мъж. Асен го обгърна с поглед пълан с обич.

– Ела. Отец Василий иска да те види.

Мургавите бузи на момчето се изчервиха като мак. Сърцето му заби силно от изненада и гордост.

Василий погали с бащиноско благоволение кестенявите къдри на юношата.

– Много е пораснал Ицо. .. Изглежда по-буен и от Асена.

В това време от вратата надникна една глава.

– Дошли нови бежанци! – извика по-младата Белгунова сестра и изчезна. В един миг Иваница изкочи след нея и се спусна надолу по каменистия път.

– Чакай! Где са дошли?